

FOTOGRAFIE

Tereza Hrušková & Pavel Sekerák

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Tereza</u> <u>Hrušková</u> <u>Pavel</u> <u>Sekerák</u>	<u>Greenie</u> <u>knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-</u> <u>ND</u>	<u>Prvé (2019)</u>	<u>111001</u>

O knihe

Fotografie, naše zásobárna vzpomínek i archiv našich emocí. A my jsme se rozhodli provést malý pokus. Co se stane, když smícháte staré emoce z fotografií s emocemi momentálními a převedete je do poezie? Výsledek již znáte. Je to tato sbírka. Někdy jsme tvořili ve slovenštině a někdy zase v češtině, někdy na své fotografie a někdy na fotografie někoho jiného. Prostě tak jak jsme to zrovna cítili. A o tom to celé je. O pocitech, emocích a síle poezie.

My, umelci, častokrát robíme veci naopak. Obyčajne, keď vzniká kniha, niekto napíše text a až potom prídu na rad ilustrácie. Nie však v tomto prípade. Fotografie sa stali inšpiráciou pre napísanie básní, ktoré nie sú len opisom miest, či predmetov na nich vyobrazených. Sú vyjadrením pocitov a myšlienok, ktoré v nás vyvolali. Niekedy sú úplne iné ako by človek čakal. Veď posúďte sami...

Autor obálky: Pavel Sekerák

Autori forografii:

Mona Rita Abdu, Tereza Hrušková, Peter Jarkuliš, Pavel Sekerák

Obsah

FOTOGRAFIE.....	1
O knihe.....	2
Obsah.....	4
Tereza Hrušková – Bílý trůn.....	6
Tereza Hrušková – Cesta do neznáma.....	8
Tereza Hrušková – Druhý breh.....	9
Tereza Hrušková – Extravagantní plž.....	10
Tereza Hrušková – Kolizní kurz.....	11
Tereza Hrušková – Les.....	12
Tereza Hrušková – Nesním.....	13
Tereza Hrušková – Poutř.....	14
Tereza Hrušková – Proroctví.....	15
Tereza Hrušková – Pryč od tebe.....	16
Tereza Hrušková – Schody.....	17
Tereza Hrušková – Strašpytel.....	19
Tereza Hrušková – Stýská.....	20
Tereza Hrušková – Tajemná tvář.....	21
Tereza Hrušková – Tam.....	22
Tereza Hrušková – Tunel.....	23
Tereza Hrušková – Věž.....	24
Tereza Hrušková – Čriepky života.....	25
Tereza Hrušková – Sad.....	26
Tereza Hrušková – Sama.....	27
Pavel Sekerák – Dom duchov.....	28
Pavel Sekerák – Halucinogénna.....	31
Pavel Sekerák – Harfa.....	32
Pavel Sekerák – Hradečan.....	33
Pavel Sekerák – Lúče.....	34
Pavel Sekerák – Na lodi.....	35
Pavel Sekerák – Na stole.....	36
Pavel Sekerák – Nad krajinou.....	38
Pavel Sekerák – Padlý anděl.....	39
Pavel Sekerák – Pamätám.....	40

Pavel Sekerák – Prechádzka v noci.....	42
Pavel Sekerák – Preteky.....	44
Pavel Sekerák – Ráno v ovocnom sade.....	46
Pavel Sekerák – Tam, kde už nie je nič.....	48
Pavel Sekerák – Víla.....	49
Pavel Sekerák – Vo vnútri mňa.....	51
Pavel Sekerák – Vtáča.....	52
Pavel Sekerák – Záblesky.....	53
Bonus – Peter Jarkuliš – Rieka.....	55
Bonus – Stanislav Hoferek – V tajnosti.....	56

Tereza Hrušková – Bílý trůn

Autor fotografie: Peter Jarkuliš

Tam kde lišky dávají dobrou noc,
a jen kamení pokrývá tu zem,
tam na pláni větrné v srdci hor,
je bílý trůn jako maják postaven.

Do dálek září jeho světlo,
a poutníkům ukazuje cestu v tmách,
že byl trůnem královským,
dočteme se již jen v kronikách.

Za nocí kdy vítr skučí,
a i měsíc se radši skryje,
tehdy odkrývá svou pravou tvář,
tu, jež je plná beznaděje.

On byl stvořen k velké slávě,
však nyní je na to sám,
větrem, dešti bičován je,
ale on hrdinně stojí dál.

Tereza Hrušková – Cesta do neznáma

Autor fotografie: Pavel Sekerák

Alejí podzimu života,
po cestě jež nikam nevede,
jdu kolem polí, lesů, řek,
za obzor do země bez nebe.

Do míst kde není dole ani nahoře,
tam vede cesta má daleká,
spadané listí překročím,
a spatřím to, co nekonečnem se nazývá.

Až jednou dálku dohoním,
tu, jež přede mnou vždy náskok má,
pak snad konečně uvěřím,
že smyslu života dosáhnout se dá.

Tereza Hrušková – Druhý breh

Autor fotografie: Pavel Sekerák

Cez bystrinu prejsť musím,
po mostíku z dreva múdrosti,
aby som navždy opustila,
všetky svoje starosti.

Na druhý breh rázne vkročiť,
tam kde sa k nebu hora dvíha,
kde ma čaká nový život,
tam v diaľke kde nádej sa skrýva.

Tereza Hrušková – Extravagantní plž

Autor fotografie: Pavel Sekerák

Ve skrytu hor se ukrývám,
prý jsem velmi vzácný druh,
barvou svou jsem výrazná,
klidně za mou extravagantnost mě suď.

Že jsem až moc nápadná?
Já taková jsem už,
netajím svou pravou tvář,
jsem prostě modrofialový plž.

Tereza Hrušková – Kolizní kurz

Autor fotografie: Peter Jarkuliš

Větru zpěv a vlny tříštící se o pobřeží,
ty sám opuštěn ve stesku svého věži,
uvězněn v žaláři bez oken a dveří,
už nezbývá než v lepší časy věřit.

Jako loďka na široširém moři,
musíš vyčkat na rozkaz kapitána,
a doufat že tvůj kolizní kurz změní,
jen tak dožiješ se rána.

Tereza Hrušková – Les

Autor fotografie: Pavel Sekerák

Tam kde stromy vítr ohýbá,
a průchod do podsvětí se nachází,
tam ve studni číhá věčná tma,
na ty kdo nahlédnout se odváží,

Za nocí vítr se mezi kmeny prohání,
a tomu kdo poslouchá, poví,
že tady není útěchy,
v tom lese kde i slunce se bojí.

A když se k té studni vypraviš,
tvůj krok stane se ti prokletím,
i světélkující hřib náhle pohasne,
a tebe už čeká jen temnoty objetí.

Tereza Hrušková – Nesním

Autor fotografie: Pavel Sekerák

Za dnů,
kdy stíny na zdích podivné postavy kouzlí.

Za nocí,
kdy duchové tím domem tiše bloudí.
Tehdy teprve pochopím, ta tajemná slova,
jež opakovala mi má noční můra.

Ať už byla pod mou postelí,
anebo narušila můj dětský sen.
Vždy stejnou větu říkala.
„Nečekej, až přijde den“.

Nyní teprve poselství jejích slov plně chápu.

Zvlášť teď,
když v temnotách svého života slepě tápu.
Není třeba čekat, až přijde den,
už je mi jasné, že toto není jen sen.

Tereza Hrušková – Pout'

Autorka fotografie: Monna Rita Abdu

Kam plujete,
vy smutné,
jež na vlnách jezera se lehce vznášíte.

Kam míříš,
přídí kánoe mé,
jež cestu si raziš skrz divoké přeje.

Kam směřuješ,
živote můj,
ty, který prodíráš se houštinami mého zklamání,
snad všichni míříme na onen břeh,
kde dojdeme věčného poznání.

Tam v zámku s vysokou věží,
kde studnice vědění je bezedná,
tam okusíme nápoj věčného snění,
a naše pout' bude konečně skončena.

Tereza Hrušková – Proroctví

Autor fotografie: Peter Jarkuliš

Vzpomínám si,
jako by to bylo včera,
na noc kdy se ten úkaz prvně objevil.

Vzpomínám si,
však kdybych popsat ti ho měla,
asi za blázna bys mne označil.

Jako paprsky zemské energie,
mířila k nebi modrá zář.
Každý kdo tehdy u toho byl,
rychle si rukou zakryl tvář.

Mnozí to alkoholu přičítali,
někteří nazývali to Božím znamením.
Však já vím, že to matky země proroctví je,
že vyjevila nám osud naší planety.

Tereza Hrušková – Pryč od tebe

Autor fotografie: Pavel Sekerák

Vysáváš mě.
všechno jsi mi vzal,
už zbyla ze mě jenom prázdná ulita.
Jako náměsíčná,
světem chodím,
jsem jen duše bez těla.
Nezměníš se,
už to tak je,
nechápu, co jsem v tobě viděla.
Na podpatku otočím se,
a zmizím někam do šera.

Tereza Hrušková – Schody

Autor fotografie: Pavel Sekerák

Prsty už mě dávno bolí,
a z hlubiny stoupá chlad,
který magor zas se rozhod,
poklop odsud odendat?

Bylo by to celkem k smíchu,
kdyby nehrozil mi pád,
takhle nezbývá mi nic než,
doufat a horoucně si přát.

Kdyby tak šel někdo kolem,
to však nestane se, já vím,
už teď cítím blízkost smrti,
jež mne stáhne na svůj klín.

Už se déle neudrším,
hlavou stále běží mi,
když tu zjistím, že dosáhnu,
na schody do sklepení.

Co tu celou dobu blbnu,
když jsem mohla klidně stát,
kdybych aspoň nekřičela,
teď se mi budou všichni smát.

Tereza Hrušková – Strašpytel

Autor fotografie: Pavel Sekerák

Pod sněhem něco se skrývá,
krev v žilách nápor strachu zastavil,
svíčka v lucerně už zhasla,
poryv větru tu zvláštní věc odhalil.

Asi to socha býti může,
možná slimák anebo šnek,
boudičku nejspíš skrývá závěj,
ale já se té věci děsně lek.

Ted' ještě mluvím v mužském rodě,
to se mnou udělal ten strach,
a přitom dětské hřiště to je,
jsem strašpytel, už je to tak.

Tereza Hrušková – Stýská

Autor fotografie: Pavel Sekerák

Stýská se mi,
po těch nocích,
kdy ses v mých snech objevil.

Stýská se mi,
po oněch dnech,
kdy byl jsi tím, kým jsi byl.

Stýská se mi,
po tvých křídlech,
a na tom už nic nezměním.

Teď otisk jejich,
na zdi mé je,
však ty ses někam vytratil.

Tereza Hrušková – Tajemná tvář

Autor fotografie: Pavel Sekerák

Půlka tváře černobílá,
druhá zcela chybí.

Co si z toho k srdci vzít mám,
vlastně stále nevím.

Prý podívej se pořádně.
Co tím chtěl autor říct?
Já hádám, že sám nevěděl,
no neříkám radši nic.

A kdo to tedy vyfotil?
Přísný hlas se mě ptá.
Za tohle asi vyletím,
ale stejně jen z okna zírám dál.

Až tahle noční můra skončí,
na tu tvář nevzpomenu si již.
Však teď mi hlavou běží...
Kdo byl autor? A co tím chtěl říct?

Tereza Hrušková – Tam

Autor fotografie: Pavel Sekerák

Tam kde se šnek k šneku vine,
tam kde končí koleje,
tam poutníky dálka láká,
tam vrátí se jim naděje.

Tam v té zemi zaslíbené,
tam naleznou pokoj, klid,
tam poznají sami sebe,
tam konečně začnou žít.

Tereza Hrušková – Tunel

Autor fotografie: Pavel Sekerák

V tunelu do nekonečna,
v průchodu, který nikam nevede,
odevzdávám tobě svoji sílu,
a vzdávám se veškeré naděje.

Na kolena před tebou padnu,
a počkám, až tma vše kolem zalije,
pak v ní budu v naprostém klidu,
čekat kam osud mě zavede.

Zda najdu ještě cestu z labyrintu snění,
anebo v něm navždy uvíznu,
v tunelu, který na mapách ani není,
snad odpověď na to naleznu.

Tereza Hrušková – Věž

Autor fotografie: Pavel Sekerák

Těsně před bouří,
kdy kromě větru vše ztichne,
tu nad věží z cihel pálených,
hradba mraků se vzedme,
a poslední sluneční paprsek,
skrže ni cestu si najde.

Ten jako maják v nočních tmách,
cíl všem poutníkům určí,
však jako krásná bludička,
zavede je do bažin skrytých v houští.

A když bouře utichne,
tajemný dům zde stojí dál,
na pasece vprostřed lesa,
kdo ví, odkud se tam vlastně vzal.

Tereza Hrušková – Čriepky života

Autor fotografie: Pavel Sekerák

Pohárik s dušou, vo vnútri lapenou,
ktorá čaká, až ju niekto vyprostí.
Na stole posiatom čriepkami z nás dvoch,
v starom dome, v ktorom už niet radosti.

Na našom osude sa už nič nezmení,
žijeme ako v slučke časovej.
Vždy, keď niekto jej tok naruší,
naš život sa na čriepky rozsype.

Tereza Hrušková – Sad

Autor fotografie: Peter Jarkuliš

V jarním sadu,
když mlha se k ránu zvedne,
a odhalí světu jeho pravou tvář,
tu melodie života se rozezní,
a okvětní lístky zahalí slunce zář.

Tam za noci při měsíčku,
světélkují světlušky,
a když si na ně pozor nedáš,
z cesty tě svedou bludičky.

A každý kdo sem jednou vkročí,
už nehledá cestu ven,
jediné po čem nyní touží,
je aby nikdy neskončil tento den.

Tereza Hrušková – Sama

Autor fotografie: Pavel Sekerák

Odstrčená na kraj lesa,
sama předurčena ke strádání.
Lidská mysl o mne nezavadí,
já sleduji život už jen zpovzdálí.

Ted' jsem sama,
bloudím v sobě zmatená.
Kdybych tak cestu zpátky našla,
já jsem však navěky ztracená.

Byla jsem tak oblíbená,
pojila množství vzpomínek.
Však k vyhnanství jsem odsouzena,
prý už nemám na to věk.

Jediné co utěší mne,
když na mne padne stesku plášť.
Je ten výhled na ty hory,
to pak ztratím vůči světu zášť.

Pavel Sekerák – Dom duchov

Autorka fotografie: Tereza Hrušková

Uprostred lesa stojí opustený dom.
Pôjdem sa pozrieť, ktože to býva v ňom.
Širia sa chýry, že vraj sú to duchovia.
Na konci zimy som sa ku tomu odhodlal.

Ako sa ku nemu blížim, mám podivný pocit.
Koho to bol nápad vydať sa sem v noci?
Jasné, že môj, veď nik iný tu nie je.
Moje stopy v snehu prekryjú záveje.

Tma, snehová víchrica a ku tomu kosa.
Nedovidel som si ani na koniec nosa.
Čo by v mojom prípade mohlo celkom stačiť.
Dúfam, že to chápete, čo tým chcem naznačiť.

Podľa šípky na GPS som už celkom blízko.
Zrazu niekde v kroví čosi vystrašene písklo.
Prefaknutý ucítil som ako mi tuhne krv žilách.
Našťastie sa predou mnou objavila vila.

V nočnom vetre kývali sa porozbíjané okná,
dávam pozor pod nohy, podlaha je mokrá.
Z tmy sa vynárajú čoraz podivnejšie zvuky,
kráčam ďalej napriek tomu, že sa mi trasú ruky.
Škrípot hrdzavých dverí, praskanie rozbitého skla.
A v tom všetkom zaznie v mojej mysli otázka.
Je to pravda, skutočne? Viete, to o tých duchoch...
Možno je to iba vietor uväznený v prieduchoch.

Priznám sa, trochu sa bojím, obzerám sa za seba.
Stretnúť vraha čo sa z tmy vynorí, to mi vskutku netreba.
Neviem čím to bude, že ma také miesta lákajú.
Čo ak sú tu zombíci a len na mňa čakajú?

Strašidelný buchot prerušil tok mojich myšlienok.
Svetlo čelovky bliká, slabne jeho plamienok.
Našťastie mám so sebou vždy náhradné baterky.
Pozriem do batohu. Sakra! Nechal som ich u Terky!

Dala by sa krájať, úzkosť čo ma pohltila.
Steny začali padat', rúca sa na mňa celá vila.
Prach z padajúcej omietky lepí sa mi na ruky,
a zo všetkých dier v stenách vyliezajú pavúky.

Z miestnosti vzadu ozývajú sa ľudské hlasy.
Od strachu mi vstávajú na hlave všetky vlasy.
Tak je to teda pravda, v tomto dome straší.
Neviem nájsť východ, tak veľmi sa tu práši.

V panike zakopnem a padám na zem.
Vidím dvere, ale dôjst' ku nim nevládzem.
Mám pocit akoby ma niečo držalo za nohy.
A z temna sa vynoria obrovské parohy.

Nechápem čo sa tu deje, som z toho jeleň.
Prečo som sem nešiel radšej zajtra cez deň?
Jeleň však nie som ja, ale to čo vošlo do dverí.
Takmer som sa pototo, to mi nik neuverí.

Sklonil ku mne hlavu a hľadel mi do očí.
Chvíľu sa pozeral a potom sa otočil.
Náhle zo mňa opadol všetok strach,
postavil som sa, zotrel zo seba prach.

Vyšiel som z domu až v poslednej chvíli,
pod ťarchou snehu spadla strecha vily.
Neostalo po nej nič, iba kopa mokrých sutín.
Ja s vybitou čelovkou sa domov vrátiť musím.

Pavel Sekerák – Halucinogénna

Autorka fotografie: Tereza Hrušková

Hovoril som ti nejedz ich!
Nevieš čo sú tie huby zač.
Ale ty nie, neposlúchneš.
Ty musíš všetko vyskúšať.

Raz sa ti niečo stane,
a potom už bude neskoro.
Varoval som ťa márne,
ty aj tak ideš do toho.

Nie je to moja vec,
ty si ponesieš následky.
Ale ty to aj tak chceš,
bez ohľadu na dôsledky.

Jeden kúsok, dva kúsky,
stále žiadna reakcia.
Tak ich vezmeš do hrsti...
Prekliata emancipácia.

Vôbec si nedáš povedať,
veď ja ti chcem dobre!
Nechcem sa len prizerať,
ako tu môžeš zomrieť!

Pavel Sekerák – Harfa

Autorka fotografie: Tereza Hrušková

Rozochvela si struny môjho srdca.

Stačil na to jediný tvoj dotyk.

Zahalila ho zima horúca.

A hojila rany od kopýt.

Pošľapané a udupané,

vylovila si ho z krovia.

Strunami z harfy omotané.

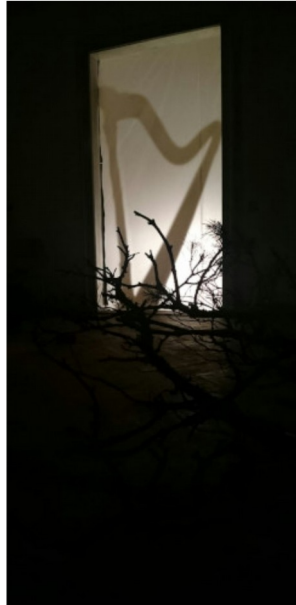
A kriky už teraz horia.

Prázdne a doráňané,

dúfa že ho láskou naplníš.

Verí, že takto neostane,

holé jak harfa bez struny.

Pavel Sekerák – Hradeččan

Autorka fotografie: Tereza Hrušková

22:06 ze stanice Praha hlavní nádraží,
do Hradce Králové rychlík Hradeččan vyráží.
Cesta je to dlouhá, hodinu a čtyřicet minut,
ve voze bez topení budu do klubka svinut.

Uvnitř mne bude hřát myšlenka na tebe,
při ní každý led ihned roztaje.
Již mne ani mráz za nehty nezebe,
a dívám se z okna jak miznou koleje.

Pavel Sekerák – Lúče

Autor fotografie: Peter Jarkuliš

Luminiscencia neživej hmoty,
akupunktúra zeme.
Vysiela fotóny do temnoty,
svetlo atomizujeme.

Fotoexcitácia atómov,
do sústredených lúčov.
Preniká mojou rohovkou,
šifrovaným kľúčom.

Zabraňuje pochopeniu,
týchto zložitých javov.
A to som už na dno,
svojich schopností siahol.

Pavel Sekerák – Na lodi

Autorka fotografie: Tereza Hrušková

Po rieke života,
na lodi sa plavím.
No v žiadnom prístave,
sa nezastavím.

Poznám ich dobre,
všetky sú rovnaké.
To som sa mohol,
plaviť aj po mláke.

Všetky sú prázdne,
niet v nich už človeka.
Len domy a rieka,
čo skrze ne preteká.

Pavel Sekerák – Na stole

Autor fotografie: Peter Jarkuliš

Nie som si celkom istý,
či je toto ten správny moment.
Sloboda prejavu to istí,
takže zanechám jeden koment.

Keď už ochutnať pivo,
tak rozhodne kráľovské.
Akurát tri takéto,
sú predo mnou na doske.

To moje, prirodzene,
je v tom najväčšom pohári.
Prvý dúšok je vo mne,
čakám, kto sa ako zatvári.

Zrazu mi oťaželi nohy,
na toto všetci čakali.
Okamžite ma hlava rozbolí,
ostatní od smiechu plakali.

Nemôžem za to, nie som zvyknutý,
nikdy som nepil pivo.
S hlavou na stole zaspávam, vypnutý...
Všetkých to pobavilo.

Pavel Sekerák – Nad krajinou

Autorka fotografie: Tereza Hrušková

Čo by som skutočne chcel?

Nad krajinou letieť ako vták,
stúpať a klesať bez námahy,
nechať sa unášať prúdmi svetla.

Na západ červeného slnka,
si počkať letiac nad horami.
Znovu tá myšlienka vo mne vzlietla.

Cítiť na tvári dotyk vetra,
ignorovať hranice ľudí,
letieť kam až mi budú sily stačiť.

Držať sa pevne svojej trasy,
či ako holanďan blúdiť.
Keď sa mi bude chcieť, domov sa vrátiť.

Pavel Sekerák – Padlý anděl

Autor fotografie: Pavel Sekerák

Perutě černého anděla, na zdi přikovány,
nespatří více tenhle svět z výšin.
O tělo své přišel při prvním milování,
je navěky uvězněn v naší říši.

Teď jenom bezcílně bloudí,
marně hledá poklidný spánek.
Myšlenky temné se mu do hlavy loudí,
necítí na kůži své vánek.

Proč jenom sestoupil z nebes,
omámen krásou jejího těla?
Proč ji jen neodmítl,
i když to strašně moc chtěla?

Je pozdě na duše své zpytování.
Teď je z něj člověk jako my.
Olitoval již to milování,
jakkoli bylo nádherný.

Pavel Sekerák – Pamätám

Autorka fotografie: Tereza Hrušková

„Veríš v lásku na prvý pohľad?
Či mám okolo teba prejsť ešte raz?“

To boli tvoje prvé slová,
keď sme sa pri rieke stretli.

Nezabudnem ani na pohľad,
po ktorom mi telom prešiel mráz.

Vtedy a potom znova,
keď naše ruky sa prstami splietli.

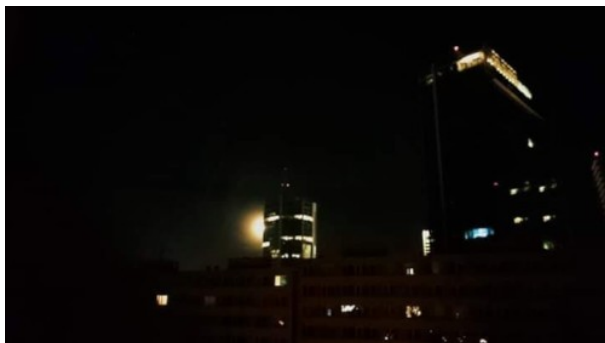
Pamätám si na tvoje pery,
a dych s vôňou malín.
Na to ako som počítal,
všetky vlnky v твоjich vlasoch.

Mali sme všetko čo sme chceli,
dokonca som ti varil,
stále ťa objímal,
a ty si sa skrývala v klasoch.

Dnes sme už „veľkí“
a všetko to je za nami.
Čumíme do telky,
a znova sme neznámi.

Pavel Sekerák – Prechádzka v noci

Autorka fotografie: Tereza Hrušková

Do kaluži uprostred noci,
stúpam oboma nohami.
Čo na tom, že budem mokrý?
Stratil som všetky zábrany.

Túlam sa ulicami mesta,
sú také tmavé a ponuré.
Ukazujú mi vulgárne gestá,
mladíci sediaci na rúre.

Ignorujem ich a kráčam k parku.
Každá druhá lampa tu nesvieti.
Nejaký ožran sa váľa v jarku,
vraj tu zas stúpol počet obetí.

Vo svetle mesiaca nemám,
vôbec dôvod na obavy.
V tom sa kúsok predo mnou,
podivná osoba zastaví.

„Hej kámo, nemáš drobné?
Alebo cigu, či dve?
Ak nemáš, beriem i papierové...“
Vyvíja sa to teda zle.

Mesiac sa skryl za mrakodrap,
už sa vidím ležiaci v čiernom vreci.
Prišlo ešte pár jeho kumpánov.
Tak a teraz sme tu už všetci.

Rýchla prehliadka nástrojov,
boxery, nože a pálky.
Netúžim po tom aby ma prebodol,
tak to hrám na rozprávky.

„Je mi ľúto chalani, prachy nemám.
Beriete aj kreditné karty?“
Našťastie veľmi dobre behám,
tak som im utiekol raz, dva, tri.

Nemýľte sa, nie som zbabelý,
len sa mi nechcelo púšťať sa do boja.
Pohľad som k mesiacu namieril:
„Aj na teba raz dôjde, ty zradca pokoja!“

Pavel Sekerák – Preteky

Autor fotografie: Pavel Sekerák

Pripraviť sa! Pozor! Štart!
Výstrel z pištole dal pokyn k behu.
Bude to súboj na telo,
nečakajte od nich žiadnu nehu.

Rútia sa bežci slimačí,
rýchlosťou slimáka.
Kameraman im nestačí,
aj keď sa nevláka.

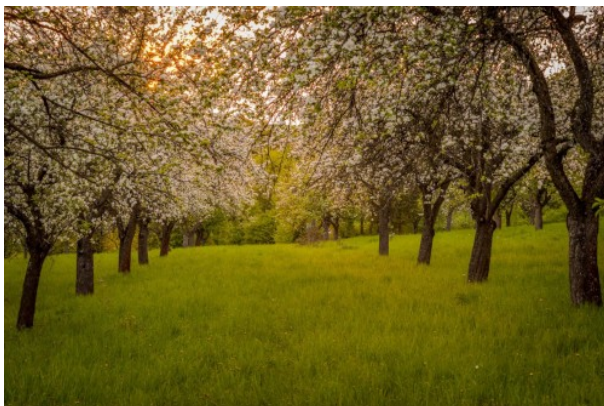
Nevie byť pomalý ako oni,
už bol so záberom v cieľi.
Posledný tých dvoch nedohoní,
na opačnú stranu mieri.

Druhý v poradí zrýchlil nečakane,
asi si zapol systém DRS.
Predbiehať začal na ľavej strane,
v tom zo zadu ku nim prišiel pes.

Divil sa čo tu robia tie tvory,
a obidvoch zhodil z koľaje.
Odbehol preč, skočil cez závary,
nie je mi jasné, kto vyhraje.

Pavel Sekerák – Ráno v ovocnom sade

Autor fotografie: Peter Jarkuliš

Skôr ako prvé lúče osušia,
slzami orosenú trávu,
vezmem ťa do svojho náručia,
a odnesiem k môjmu chrámu.

Tam v tichu stromov ti pošepkám,
že si krásna ako kvet jabloní.
Že voniaš ako lesný med,
ako ráno v hmly závoji.

Tvoje oči sú ako púčky poslov jari,
široko otvorené túžbou po svetle,
hýčkané krásou v tvojej tvári,
s odrazom konárov vo vetre.

Hladím ti líca, tak
ako slnko hladí stromy.
Za úsvitu budú z nás,
dva delené dvomi.

Pavel Sekerák – Tam, kde už nie je nič

Autor fotografie: Peter Jarkuliš

Zem kamenistá nasiaknutá krvou a slzami.

Studená pláž posiatá mŕtvymi telami.

Uprostred toho prázdny trón stál,
už na ňom nesedí niekdajší kráľ.

V krajine temna, za čiernymi horami,
nerastie nič, tam medzi skalami.

A kde je dnes ten slávny kráľ?
Jeden z nepriateľov mu hlavu sťal.

Pavel Sekerák – Víla

Autorka fotografie: Tereza Hrušková

Brávala si ma na miesta,
kam nik z ľudí bežne nechodí.

Nevedela si prestať,
chcela si cítiť objatie prírody.

Tam si bola skutočne doma,
tancujúc na koberci z machu.

Tak ako víla, slobodná,
šťastná, bez strachu.

Do vlasov si si zaplietala kvety,
po tráve chodila bosá.
Mala si svoje vlastné svety,
a šantila v poli prosa.

Nespútaná a radostná,
tvár ti vždy zdobil úsmev.
Skúšal som byť ako ty,
ale nikdy som neuspel.

Bezhlavo si sa vydala,
tam kde sa končí náš svet.
V ústrety srdcu, do neznáma.
Ostal mi po tebe len kvet.

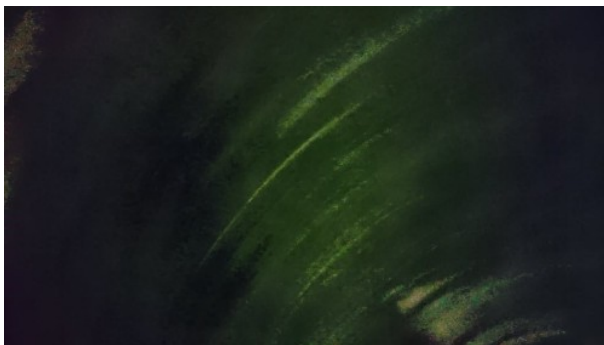

Nestačí volat' ho tvojim menom...

Nechávam všetko za sebou,
vydám sa nesprávnym smerom,
a mierim priamo za tebou.

Pavel Sekerák – Vo vnútri mňa

Autorka fotografie: Tereza Hrušková

Niekde v sebe mám,
ukrytý chrám.
Jedno miesto,
je v ňom prázdne.

Napriek zmenám,
ktoré nechám,
bez povšimnutia,
je vzácne.

Ako vyzerá?
Asi do zelena,
je tónované
a matné.

Presvedč sa sám,
či to len hrám.
A bude ti to
snáď jasné.

Pavel Sekerák – Vtáča

Autorka fotografie: Tereza Hrušková

Našiel som ťa schúlenú,
ako zranené vtáča,
čo nemôže vzlietnuť,
bo duša mu krváca.

Ukrývajúc sa v kroví,
doráňané krdľom vrán,
ani dážďovku neuloví...
A krv tečie z jeho rán.

A tak tam čaká osamelé,
na pomoc neznámeho tvora.
Ten čo ti ruku podáva,
bol k tebe poslaný zhora.

Pavel Sekerák – Záblesky

Autorka fotografie: Tereza Hrušková

Na tisíce malých zábleskov,
roztrieštlo sa naše súznenie.
Keď niečo neznáme pristálo,
či vrazilo pred nami do zeme.

„Milujem ťa.“ – hovoríš,
ako už mnohokrát predtým.
Teraz je to však odlišné,
je to totiž už naposledy.

Oslepila nás žiara svetla,
nechápali sme čo sa deje.
Čas akoby sa zastavil,
okamih bez nádeje.

Neviem či to trvalo chvíľu,
alebo celú hromadu času.
Prečo som si len vybral,
túto neznámu trasu?

Napriek náhlemu brzdeniu,
šlo auto stále vpred.
V objatí sme očakávali,
nevyhnutný stret.

Akokoľvek bláznivo to znie,
nezomreli sme, sme stále živí.
Získali sme nové vedomie,
a cítili svetla príliv.

Bonus – Peter Jarkuliš – Rieka

Autorka fotografie: Tereza Hrušková

Sedíš na brehu pod vrbou schúlený,
sleduješ prúd rieky, tak trochu sklamaný.

Rieky, čo hučí a vlní sa pred tebou,
riecky, čo berie ti tvoje sny so sebou.

Vidíš ich všetky zmenené na ryby,
si si vedomí svojej vlastnej chyby.

Pýtaš sa sám seba: „Prečo ich nechávam plávať?“

Tak začneš na rieke veľkú hrádzu stavať.

Nech neodplaví rieka už žiaden tvoj sen
a život tvoj zmení sa v jednu báseň.

Kde autorom textu si len ty sám,
kde život tvoj nepodľahne už žiadnym skepsám.

Bonus – Stanislav Hoferek – V tajnosti

Autor fotografie: Pavel Sekerák

Žijeme v tajnosti pred celým vesmírom,
tajne píšeme aj hlúposti pre všetkých.
Potom utekáme na koni spanilom,
ďaleko od seba, zvyknutí na prepych.

V tajnosti staviame svoje vlajočky,
aby sme boli lordmi ničoho.
Ostali sny ako ovsené vločky,
nikým nechcené a poslušné na slovo

Sme bojovníci za veci, čo nemáme,
pre túžbu budeme tajne nenávidieť.
Sme ľudia krabičiek, čo nie sú poslané,
sme jedy, no niekde je medzi nami liek.